

**Styrgruppen för
projektet Snabbspåret**

Åklagarmyndigheten
Överåklagaren
Peter Hertting (ordf.)
070-530 06 21
och
Kammaråklagaren
Annica Kullander (sekr.)
0738-36 30 40

Rikspolisstyrelsen
Jur.kand.
Ylva Evers
08-504 470 66 alt.
076-113 11 95

Domstolsverket
Hovrättslagmannen
Martin Borgeke
040-35 57 50

Kriminalvården
Verksamhetsutvecklaren
Gunilla Kernell
011-496 38 28 alt.
070-819 38 28

Rättsmedicinalverket
Avdelningschefen
Janet Gudmunds Burström
08-545 421 09 alt.
070-924 21 00

För mer information
kontakta någon av
styrgruppsmedlemmarna.

Pressmeddelande

15 oktober 2008

Snabbspåret något att satsa vidare på

Projektet Snabbspåret, som syftat till snabbare hantering av mängdbrott, har redovisats till regeringen. Styrgruppen menar att handläggningstiden 35 dagar varit alltför snäv. Däremot har förenklad delgivning fungerat väl.

Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Domstolsverket, Kriminalvården och Rättsmedicinalverket har sedan 2007 bedrivit ett projekt för mängdbrotts hantering, Snabbspåret, i Stockholm City, Uppsala och Helsingborg. Syftet var att få ned handläggningstiden till 35 dagar från polisanmälan till dess att ett brottmål kan sättas ut till domstolsförhandling. Uppdraget har nu i en rapport redovisats till regeringen.

Med mängdbrott avses ofta sådan brottslighet som är vanligt förekommande och som drabbar enskilda personer. Inom Snabbspåret definieras mängdbrott som brott där polisen leder förundersökningen, vilket i allt väsentligt är samma sak.

Av de 35 dagarna hade polisen de 14 första för utredning, medan åklagare och domstol hade sammanlagt fem dagar. Återstående tid gick åt för delgivning av stämning och kallelse till domstolsförhandling.

Det gällde för polisen att fånga upp så många ärenden som möjligt till Snabbspåret. Mätningar visade dock att bara drygt tio procent av de ärenden som borde lämpa sig för en snabb handläggning kom in på spåret. Det var fråga om brott som även utan Snabbspåret normalt skulle gått fort, t.ex. stöld och snatteri ur butiker och varuhus, rattfylleri och vissa enkla narkotikabrott. Däremot var det sparsamt med brott som krävde förhör med målsägande eller vittnen. Ett sådant brott är misshandel av inte alltför allvarlig art.

En hel del brott som handlades i spåret föll under hand bort (89 procent). Nästan 30 procent av dessa brott föll ur hos polisen och nästan 70 procent hos åklagarna. Vanliga orsaker till bortfallet hos polisen var att analyser av narkotika inte hanns med eller att den misstänkte även hade andra misstankar mot sig. Hos åklagarna föll merparten av ärendena ur på grund av att de avgjordes av åklagarna själva genom strafföreläggande eller åtalsunderlåtelse, två former för lagföring. Detta bortfall kan således inte ses som något misslyckande för Snabbspåret som metod. Hos domstolarna var bortfallet litet. Kriminalvården hann med de personutredningar som krävdes. Försökstiden var för kort för att Rättsmedicinalverket skulle kunna anpassa rutinerna för analys av narkotika.

Enligt rapporten uppnåddes syftet med Snabbspåret endast delvis. Projekttiden var för kort för att systemet skulle hinna sätta sig. Tidsramen 35 dagar, särskilt polisens 14 dagar, var för snäv för att fånga upp alla de brottstyper som utgjorde projektets målgrupp. Det som däremot fungerade väl var tillämpningen av den särskilda lagstiftning om förenklad delgivning som gällde för projektet. Denna är avgörande för hela arbetsmetoden.

– Mängdbrottsligheten är ett stort samhällsproblem. Medborgarnas förtroende för rättsväsendet är i hög grad beroende av hur den beivras. En snabbare process är till fördel för den enskilde. En professionell och snabb handläggning av mängdbrott gagnar också övrig brottsbekämpning genom att resurser frigörs. Därför finns det goda skäl för att skapa ett permanent och nationellt snabbspår men med längre tidsfrister. Med utbildningsinsatser främst för polisen, den organisation som bär den tyngsta bördan, finns goda förutsättningar att lyckas, säger överåklagare Peter Hertting, styrgruppens ordförande.